

KEDVES OLVASÓ!

A 2009-2010. tanév első Hírmondójának megjelenése alkalmából újból örömmel találkozunk Önnel.

Növendékeinknek sikeres, zenei élményekkel teli tanévet kívánunk.

Az új tanév természetesen új terveket, újabb jubileumokat jelent iskolánk életében, miközben a nyári szünet is izgalmas zenei élményeket tartogatott. Első kiadványunkban ezeket az eseményeket és a tanévet átszövő jubileumi, ünnepi pillanatokat ismerhetik meg.

A táborok, a hangversenyek mind olyan együttlétek, melyek alkalmat adnak a közösségek tagjai számára, hogy minél mélyebben megismerjék egymást, zenei tehetségüket, személyiségüket a lehető legjobban fejleszthessék.

106 éves iskolánkban mindig is kiemelkedő feladat volt és lesz a zenei tehetség gondozása vagy a zenetanuláson keresztül a gyermek képességeinek, tehetségének minél szélesebb módon történő kibontakoztatása, fejlesztése. Ezért örömmel adjuk hírül, hogy **iskolánkat a Nemzeti Tehetségsegítő Tanács** (elnök: prof. Dr. Csermely Péter) **Tehetségpontként regisztrálta**, akkreditációnk folyamatban van.

Iskolánk a minél szélesebb körű tehetséggondozás lehetőségének megteremtésére **pályázatot adott be** a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség által kiírt **TÁMOP 3.4.4 – 08/B -02 Magyar Génius – Integrált Tehetségsegítő Hálózat kialakítása programra**. Izgalommal várjuk a döntést.

KEDVES OLVASÓ!

A tehetség (2008) és a kreativitás (2009) évei után olyan küzdelemre irányítja figyelmünket az Európai Tanács, amelyről ha egy közösség elfeledkezik, sok tehetséget szoríthat ki soraiból. 2010. a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai éve.

Közös feladatunk, hogy iskola, szülő és a helyi közösség figyelme, segítsége, támogatása adjon egyenlő esélyt a gyermekek számára tehetségük megtalálására, kibontakoztatására.

Mi továbbra is ezzel a szándékkal szervezzük a 2010. év iskolai programjait. Bízunk benne, hogy így támogatóink segítségével – szülők, iskolafenntartó, szponzorok – további sikereket érhetnek el növendékeink.

A találkozásokig pedig e karácsonyi korál dallammal kívánunk minden kedves Olvasónknak, békés karácsonyt, boldog, sikeres új esztendőt:

Magyar Margit
igazgató

MI ÍGY ÜNNEPELTÜK HAYDNT

Joseph Haydn

(1732–1809)

„Művészé válhat-e ma az, aki a tudást és a játékot balga módon nem tőled tanulja?” – így köszöntötte erre az alkalomra írt versében a Londonba érkező Haydnt a híres utazó és zenerajongó, az angol kulturális élet egyik legtekintélyesebb műértője, Charles Burney. Ekkor, 1791-ben Haydn 59 éves volt, nevét már minden zeneértő ismerte Európában. Műveiért kiadók versengtek, szimfóniái, vonósnégyesei, zongoraszonátái a hangversenytermek és arisztokrata zeneestélyek állandó műsorszámái voltak, szóló- és kamarazenéjét az igényes zenére vágyó polgári értelmiségiek is gyakran játszották.

Haydn, tehát élete végére eljutott oda, ahová csak keveseknek sikerült a 18. században: jólét, hírnév és siker övezte, a szimfónia és a vonósnégyes atyjának tekintették, főúri pártfogói megtiszteltetésnek vették, ha egy-egy mű-

vét nekik ajánlotta. Életpályája valóban sikertörténet, kivételes példája annak, hogy a felvilágosodás korában, tehetséggel, szorgalommal és nemes jellemmel magasra lehetett jutni a társadalmi ranglétrán akkor is, ha valaki alacsony sorból indult. Mert Haydnnak mindhárom adottság birtokában volt. Különben hogyan is válhatott volna egy egyszerű alsó-ausztriai kis falu bognármesterének fia a kor legtekintélyesebb zeneszerzőjévé és karmesterévé?

Kétségtelen persze, hogy Haydn útja egyáltalán nem volt könnyű. Ő maga írja egy helyen, hogy gyerekként, első tanulmányai idején több verést kapott, mint ételt. Miután 17 éves korában kikerült a bécsi Stephansdom kórusából, kilenc éven keresztül alkalmi munkából tartotta fenn magát, s tanulmányait csak saját erejéből, főként más mesterek műveinek elemzésén keresztül folytathatta. A sok koplalás és nélkülözés még több munkára sarkallta, s mindez meghozta az eredményét: 1758-ban Morzin gróf udvari zeneszerzője lett (a ma Horvátországban lévő) Lukavecen, 1761-ben pedig

Esterházy kastély – Eisenstadt

Haydn szarkofágja a Haydn-mauzóleumban

Esterházy Pál kismartoni (ma Eisenstadt) rezidenciájának másod-, majd (1766-tól) első karmestere lett. Közben a család új feje, Esterházy (Pompakedvelő) Miklós herceg új kastélyt építtetett a Soprontól 26 km-re fekvő Sütőtörön, melyet 1766-tól kezdve Eszterházának hívtak (1950 óta Fertőd). A kastélyt hamarosan a Versailles-i kastély magyar másának tekintették az idelátogató külföldiek, s ahol az udvartartásban kiemelt szerepet kapott a zene. Eszterházán marionett-színház, operaház működött, s az idelátogató diplomaták és főúri vendégek hangversenyeket, kamarazenei estélyeket is hallgathattak, melyeken gyakran – kiváló barytonjátékosként – maga a herceg is részt vett. A zenei élet kulcsfigurája azonban kétségtelenül az udvari együttesek vezetője Haydn volt, aki zeneszerzőként, karmesterként egyaránt a legmagasabb igények szerint teljesítette feladatát. A keze alatt működő zenekar Európa egyik legjelentősebb együttesévé vált, nem véletlenül jelentette ki a kastélyban több alkalommal is megforduló Mária Terézia császárnő, hogy *„aki igazán jó operaelőadást akar hallani, Eszterházára kell utaznia”*.

Haydnt nem zavarta, hogy Bécestől 80 km-re elszigetelten működött. Kortársainak zenéjét az itteni repertoár összeállításakor is bőven volt alkalma megismerni, ösztönözte a saját zenekar és az igényes közönség, s nem bánta azt sem, hogy a heti két hangverseny, a két-három operaelőadás betanítása és a folyamatos kom-

ponálás szinte hihetetlen munkabírást és alkotóerőt kívánt tőle. A sok munkáért kárpótolta, hogy hercegi gazdája megbecsülte, s zenei kérdésekben szabad kezet adott neki, ami eredetiségre, kísérletezésre, a szimfonikus- és kamarazenei műfajok megújítására sarkallta. 30 éven keresztül szolgálta főúri gazdáit, hűségét pedig a család azzal jutalmazta, hogy Pompakedvelő Miklós herceg halála (1791) után, amikor II. Miklós visszaköltöztette az udvartartást Kismartonba és feloszlatta a zenekart, Haydnt tisztes nyugdíjjal látták el, s szolgálataira egy-egy ünnepi alkalom erejéig ezután is igényt tartottak.

Haydn zenéje a klasszikus arányosság, elegancia, a mértéktartás, a humor jelképévé vált a zenetörténetben. A romantika kora egy időben elfordult a művészetétől, időszerűbbnek találta Mozart érzelmesebb és Beethoven szélsőségesebb zenéjét, nem törődve azzal sem, milyen nagy hatással voltak mindkettőjükre az idősebb mestertől átvett minták. A 20. század fedezte fel újra. Műveit ma már a bécsi klasszika egyetemes jelentőségű alkotásai között tartjuk számon, időtállóságukat nem csak a hangversenypódiumok bizonyítják, hanem a zenepedagógia is. Zenéje velünk van tanulmányaink kezdetétől, akár vonós, akár fúvós, akár billentyűs hangszereken vagy énekelni tanulunk. Fantáziát, technikát, arányérzéklet és ötletességet tanulunk műveiből – úgy, ahogyan azt már 1791-ben Burney is megállapította.

Szitha Tünde

Kismartonban jártunk

A zeneiskola tanárai a zene világnapján, a Haydn év alkalmából a festői szépségű Kismartonba utazhattak, Haydn életének egyik fontos állomására, ahol több mint négy évtizeden keresztül élt és alkotott az Esterházy hercegek szolgálatában. (Ez idő alatt volt egy másik otthona is: az 1760-as évek közepére felépült kastélyban, Eszterházában – a mai Fertődön.) Miután Esterházy Pál herceg Morzin grófnál megismerte az ifjú zeneszerzőt, 1761-ben másodkarmesternek szerződtette saját zenekarába. Pál herceget halála után Esterházy Miklós követte, aki elkötelezett zenerajongó lévén, saját maga is kiváló barytonjátékos volt. Haydntól új zenekari darabokat, baryton műveket és operákat is rendelt. Amikor belépünk a kastélyba, elsőként a művész egyenruháit és szerződését tekinthetjük meg, amelyben például a következő rendelkezéseket találjuk: *„A másodkarmester alárendeltjeivel egyetemben mindig uniformisban tartozik megjelenni; gondoskodják továbbá J. Haydn arról is, hogy nemcsak ő maga, hanem mind a hatáskörébe tartozók is, mindig tisztán, az előírásnak megfelelően, fehér harisnyában, tiszta fehérneműben, rizsporosan, copffal vagy vendéghajjal, de minden esetre egyöntetűen mutatkozzanak.”* A válogatott barokk kori bútorokkal, díszes órákkal berendezett szobák között járva eredeti partitúrákat és korabeli hangszereket láthattunk. Külön érdekesség volt, hogy a séta alatt a kastély minden termében Haydn művei szóltak. A kiállítás végén áthaladtunk a felújított kápolnán és a pompás koncerttermen, ahol a mai napig számos koncertet rendeznek.

Lénárd Hajnalka
a zongora tanszak tanára

„... M I N D E N , Haydnt is ünn

Október 1-jén, a zene világnapja alkalmából iskolánk minden évben rendkívüli eseménnyel üdvözteti meg tanulóit és szüleit, tantestületét és minden terézvárosi érdeklődőt.

Az idén két napon át is ünnepelhettünk, hiszen kiemelt eseményként kapcsolódtunk a Haydn-évhez. Elsején egész napos tanári kiránduláson vehettünk részt, melynek uticélja az ausztriai Kismarton volt. Az Esterházy család kastélyában megtekinthettük az ünnepi Haydn kiállítást. Egy nagyon kedves és bátor osztrák idegenvezető-nő magyar nyelvű előadásán keresztül ismerkedhettünk a nagy klasszikus mester zeneszerzői munkáinak hátterével és kulisszatitkaival, bepillantást nyer-

hettünk magánéletébe és szokásaiba. Majd meglátogathattuk lakóházát és elzarándoklhattunk sírjához is. S persze a sok magyar vonatkozás miatt kissé magunkénak is éreztük Franz Joseph Haydnt, az osztrák zeneszerzőt.

Az ünnep második napján, azaz október 2-án délután 4–7-ig változatos programokkal vártuk a Városligeti fasorba, központi épületünkbe és annak udvarára az érdeklődőket. Szerencsére szép idő volt, a térzenét nem mosta el az eső, sőt... a közönség kitartó figyelmének és igazgatónőnk remek konferálásának

AMI HAYDN ... ”

epeltük a zene világnapján

köszönhetően szabadtéri hangversennyé minősülhetett. A fellépő gyermekek nagy bátorságról és kiváló felkészültségükről tettek tanúbizonyságot: nem zavartatták magukat a dübörgő trolitól, a szirénázó mentőautótól vagy az őket kierősítő mikrofontól. Az iskola egyes tantermei pedig nyitott, szabad programokkal várták az érdeklődőket. Az egyikben Dinyés Dániel készült érdekes történetekkel Haydn életéből és Fábíán Mária készített vetüthető fotósorozatot Eszterháza mindennapjaiból.

A 12-es teremben egy Haydn opera vetítésére készültünk, a 6-os teremben rizsporos párokat próbálgathattak szülők és gyermekek egyaránt. Nagy sikere lett ennek a kezdeményezésnek, hisz a fiúk férfias, a lányok női parókában illegethették magukat a tükör előtt s persze fényképezkedhettek is. A diákok ebben a helyiségben Kiss Anna, Pecze Zsófia és Dominkó Csilla magyarázatain keresztül megismerkedhettek a korabeli öltözködési és tisztálkodási szokásokkal is.

S hogy mindennek híre menjen, Sáróyné Fekete Julianna hegedűjével, új kedves fuvolista kollégánk, Madai Zsuzsanna pedig egy-egy növendékével közösen, zenével invitálta hozzánk a Kodály-köröndön és a Lövölde téren

sétálókat. Jó volt látni a kerítésen kívülről kukucskáló új, vidám arcokat. Talán a jövőben növendékeinké lesznek! A már ismert arcok természetesen szabadabban közlekedtek iskolánkban, s ki-ki megtalálhatta a neki legkedvesebb elfoglaltságot. Remélem Ispánki Ferenc fotói visszaadják a jó hangulatot azok számára is, akik valamilyen okból sajnálatosan kimaradtak ezekből az eseményekből.

Minden fellépőnek és a felkészítő tanártársaknak szívből gratulálok, az aktívan és passzívan segítő kollégáknak és az igazgatóságnak nagyon köszönöm munkáját és a siker érdekében végzett minden fáradozását.

Dominkó Csilla
a gordonka tanszak tanára

25 ÉVES AZ

Ez a 25 év egyben 105 éves iskolánk működésének közel egynegyedéhez is csatlakozik. Az Operastúdió olyan zenei műhely, ami egyszerre őrzi az iskola alapításakor megkezdett énektanítási hagyományokat, miközben állandó megújulásra törekszik. Büszkén mutatjuk meg e történetet, hogy például szolgáljon a következő generációknak, az énekelni vágyó fiataloknak. A hagyomány és az érték tisztelete, az újtó szellem, a tehetség kibontakoztatására figyelő pedagógiai munka, – mely Pallagi Judit, a stúdió művészeti vezetője munkásságára jellemző – gyorsan teremtette meg a közösséget, melyet már negyedszázada működtet kollégáival. Előadásai egyszerre jelentenek önfeledt örömet kicsiknek és nagyoknak, kimagasló művészi élményt a játékokban résztvevőknek és nézőiknek egyaránt. Köszönjük „a játékokban” közreműködőknek – tanárnak, növendéknek, zongorakísérőnek, rendezőnek, – valamint a működést támogatóknak a negyedszázados közös munkát, kívánva, hogy a jövő nemzedékei is hasonló örömteli élményekről számolhassanak be az elkövetkezendő 25 év elmúltával.

Magyar Margit igazgató

(Részlet az Operastúdió jubileumi kiadványából)

Az Operastúdió megalakulásának negyedszázados évfordulóját félnapos hangversenysorozattal és baráti találkozóval ünnepeltük szeptemberben a Fészek Művészklubban.

A délután lényege a közös együttlét volt, s közben a visszatekintés és szemezgetés az Operastúdió történetéből. Bár minden várakozást felülmúlva szinte alig lehetett beférni a terembe, családi és baráti légkör jellemezte a hangversenyt. A közös ünneplést Földes Imre beszéde nyitotta meg, majd különböző stílusú és műfajú hangversenyszakaszok következtek. Elsőként Purcell: Come, Ye Sons of Art (Jöjjetek Művészet gyermekei) című kantátája hangzott fel. Ez az előadás megadta az egész ünnepség alaphangulatát, felvonultatva a Stúdió szinte teljes gárdáját a legifjabbtól a legrégebbi tagokig.

Ezután egy olyan rész következett, melyben többen bemutatták, hogy különböző műfajokban hogyan kamatoztatták zenei tehetségüket, mint például Puskás Eszter bolgár népi zenekarával, Torda-Molnár Tamás magyar népi furulyajátékával vagy Dömötör Ildikó zeneterápiájával. Az est további része volt a magyar dal, a

könnyűzene- és az opera-blokk, ahol régi és jelenlegi operastúdiósok léptek fel. A rövid hangverseny-egységek között a szünetekben a rég nem látott tagok és régi jó barátok találkozhattak egymással, pogácsák társaságában. Az est záróakkordjaként az Operastúdió 25 évvel ezelőtti első előadásából, Cimarosa Titkos házasságából csendült fel egy részlet az egykori szereposztásban.

Örülök, hogy részt vehettem ezen az eseményen, mely az áttekintés jegyében is érdekes volt és hangversenyként is nagy élményt nyújtott.

Nagy Zsófia, ének 5. oszt.

Purcell: Come, Ye Sons of Art

OPERA STÚDIÓ

Az énekórák helyszínéül szolgáló 4-es terem ajtaján szeptember 25-e óta kis réztábla hirdeti Sándor Judit nevét. A termet ugyanis a Kosuth díjas művésznőről keresztelték el, aki valaha maga is zeneiskolánk (akkoriban még Fodor Zeneiskola) növendéke volt. Az eseményt Kovács János, a Magyar Állami Operaház vezető karmestere nyitotta meg. Az ünnepséget a Fodor teremben rendezték, ahol Sándor Juditra emlékeztünk. Mi mással is kezdődhetne egy operaénekesnő életére való visszatekintés, mint énekszóval? A tavaly elhunyt művésznő gyakran szólaltatta meg kortársainak műveit, s számos bemutató is fűződik a nevéhez, így Lajtha László 1926-ban írt Motettáját (op. 8) hallhattuk Lilik Judit énektanárnő előadásában, melyet Feketéné Kurcsinka Erzsébet kísért zongorán. (Ezt a művet 1968 februárjában Sándor Judit mutatta be, Szűts Lóránt közreműködésével.)

A továbbiakban Sándor Judit életútjára és pályájára való visszaemlékezéséből, az általa írt és szerkesztett, A zene zarándokútján című könyvéből hallhattunk egy részletet, melyben Kósa Györgyre emlékezett. Az eseményen szép számmal vettek részt a zeneiskola tanárai és növendékei, valamint jelen volt férje, Hárs Ernő költő, aki legújabb kötetét adományozta iskolánknak, melyben Liszt Ferenc dalainak mű-

fordításai találhatók. A vendégeket Magyar Margit igazgatónő köszöntötte.

Az ünnepi műsor végén magát a művésznőt hallgattuk felvételtől, melyen Farkas Ferenc Gyümölcskosár című dalciklusának néhány tételét énekelte. Ezek után következett a terem felavatása: leleplezték a helyiségben felfüggesztett portréját, melyről Sándor Judit azóta is minden énekórán erőt sugárzó és derűs pillantással figyelni mindennapi munkánkat.

Tóth Zsuzsanna, ének 5. osztály

A képen balról jobbra Sándor Judit leánya Hárs Borbála, férje Hárs Ernő költő és Kovács János vezető karmester látható

TÁBORRÓL – TÁBORRA

Szemesi élményeink

Hiába vagyok rutinos táborozó, mégis kicsit izgultam, miután a szemesi kamaratáborban először vettem részt. A június eleje a kották összegyűjtésével telt, miközben nézegettem a résztvevő fuvolások névsorát, próbáltam mindenkinek megfelelő kottát találni. Nem volt egyszerű a feladat, mert a táborozó fuvolások között 9 és 16 év között minden korosztály szerepelt.

Az ismerkedés már a vonaton elkezdődött és a tíz fuvolás a tábor végére jól összeszokott, igazi csapatá vált. Sokat gyakoroltunk, mert mindenki mindent meg akart tanulni és a végeredmény kiváló lett. Mindnyájunk számára hasznos volt a hét és az utólagos érdeklődésemre, hogy nem érezték-e túl soknak a fuvolázást, a nagyok az válaszolták: „De Gabi néni, mi zenélni jöttünk!”

Kamaráztunk zongoristákkal, gitárosokkal,

más fúvós hangszerekkel (köszönet érte kollégáimnak, Dunavölgyi Máriának, Vass Valériának és Réti Tamásnak), és a szimfonikus zenekarban is felléptek a nagyok, lelkesen fújva a híres Rózsaszín párdúc témáját a klarinétos, szaxofonos, kürtös, trombitás fiúkkal. Úgy tudom, a fúvós lányok és fúvós fiúk között kialakult remek együttműködés a tanévben is folytatódik a fúvóegyüttesben és egy fúvósötös keretében. Sikerral játszottunk a zárókoncerten, ahol a büszke szülők nagy tapssal jutalmazták a darabjainkat.

A helyszín, a szállás, az étkezés kiváló volt és az időjárásra sem panaszkodhattunk. Csak akkor volt eső, amikor éppen próbáltunk. Volt éjszakai fürdés, természetesen nappali is, sárdobálás és csak az elején hoztuk infarktus közeli állapotba Dunavölgyi Marika néni táborvezetőt, amikor „ki tud messzebb menni a parttól” versenyt rendeztünk. Kirándultunk Keszthelyre is: a kastély gyönyörű, a gyerekek ajándékokat vehettek szeretteiknek és többen lenullázták a zsebpénzüket a finom fagyliccokkal. Nekem külön élményt jelentett, hogy olyan kollégákkal lehettem együtt, akikkel természetes volt a közös munka, hogy mindenki figyelt a gyerekekre, jó programokat találtak ki, és nem volt „holtidő”, de túlzott szigorúság sem. Az ésszerűség határain belül minden tanár és gyerek kibontakozhatott. Örömmel említem az akadályversenyt, amiben a tanári csapat is indult, a gyerekek nem kis örömeire. Ér-

Nagyon jó volt, hogy az idén is sikerült eljutnom a balatonszemesi kamaratáborba! Idén még jobban éreztem magam, mert már több ismerőssel és barátal találkoztam! A délelőtti sok gyakorlás Gabi nénivel meghozta gyümölcsét, mert a zárókoncert remekül sikerült! Délután jókat sétáltunk Marika nénivel és lett egy felnőtt barátom is, aki rutinos horgász volt! Megtanított pecázni angolnára, fogásra és egyik alkalommal sikerült egy hatalmas halat fogni! Brúnó kutyával együtt futkároztunk örömeinkben! Remekül éreztem magam, mert ez a tábor sokféle, színes programot, tudást és érdekességet nyújtott számomra.

Bócz Patrícia
fuvola, 3.0

deksége az volt, hogy a fiatal kollégák találták ki a feladatokat és ebből következett, hogy az idősebb kollégák alkották a csapatot. Büszke vagyok arra, hogy nem mi lettünk az utolsók. A következő nyáron is szívesen megyek, és több gyerektől is hallottam, hogy majd szeretnének újra jönni. Ennél jobb végszót nem tudok és akit kíváncsivá tettem, azokkal találkozunk Szemesen 2010-ben!

Varga Gabriella
fuvolatanár

A zenei táborban, ami Balatonszemesen volt, nagyon jól éreztem magam, mert a mindennapos zenéléstől a kézműves-foglalkozásokig mindenféle programokon vehettünk részt. Szép szállodában laktunk. Gyönyörű kilátás nyílt az ablakból a Balatonra. Az együtt zenélés számomra nagyszerű élményt nyújtott. A Tücsökzenekarral szép darabokat játszottunk. A tanárok kedvesen, türelmesen tanítottak bennünket. Remélem, jövőre is eljutok a táborba!

Karakas Kolina
zongora 2. osztály

Most voltam először egyedül táborban. Nem ismertem senkit, de gyorsan sok barátom lett. Minden nap ebéd előtt és után gyakoroltunk Tamás bácsival és Bogival. Gyakorlás után fürdés vagy szabadidős programok voltak. Egy hegedűs kislánnyal laktam egy szobában. A tanáraink csapatversenyeket szerveztek. A csapatunk az első este alakult meg. Az én csapatomban voltak hegedűsök és fűvösök és én voltam az egyetlen zongorista. Az egyik este a ruha-versenynél engem és a barátnőmet kellett a lehető legtöbb ruhába felöltöztetni. Az egyik este hatalmas vihar volt. Az utolsó napon volt a születésnapom, ahol a nagyobbak felköszöntöttek. A nagykoncerten mindenki játszott. Bogival mi voltunk az első. Nagyon izgultunk, de jól sikerült a szereplés. Jól éreztem magam és jövőre is szívesen elmennék.

Jeli Csenge
zongora, 1. osztály

Egy rutinos táborozó... emlékei

Ez volt a harmadik tábor, amelyen részt vettem, de mind a háromban volt valami furcsa, amit még sehol sem éreztem. Ezt talán az váltotta ki belőlem és persze mindenkiéből, hogy a szemesi tábor az nem csak egy helyszín és egy esemény, hanem valami teljesen más. Ez a két szó minden valamirevaló Tóth Aladárosnak ezeket a dolgokat juttatja eszébe: napsütés, Balaton, zene, nevetés, szerelem és barátság. Minden Tóth Aladáros azzal a bizonyos mosollyal mesél a barátainak a táborról, amit csak ők tudnak igazán, hogy mit jelent.

Na de most már írjunk valamit a 2009-es táborról is! Az egész azzal kezdődött, hogy felkeltem hajnalban – mintha suliba kéne menni –, de valahogy mégis sokkal gyorsabban és nagyobb lelkesedéssel mentem ki a fürdőszobába, mint év közben. Nagy nehezen megérkeztem a kijelölt időpontban a Déli pályaudvarra. Már messziről láttam azt a sok embert a peronon. Hallani nem nagyon lehetett még őket, mert még nagyon álmos volt az egész társaság. Végre mindenki megérkezett és elindultunk a vonathoz. Én jó kürtöshöz méltóan segítettem a csomagok elhelyezésében. Az út

Alig vártam a balatonszemesi tábort, hiszen ez volt az első zeneiskolai táborom és egyben a szünidő első nagy bulija. Örültem, hogy idén velünk együtt sok fuvolás jelentkezett és tanárunk, Varga Gabriella is eljött a táborba. Tetszett, hogy közvetlenül a Balaton partján volt a szállodánk. A helyszín ideális volt az együtt zenélésre. Sokat gyakoroltunk, de megérte, mert a tábor zárókoncertjén a többi hangszeres fellépő mellett mi is szép műsorral szerepeltünk. Külön öröm volt számunkra, hogy Gabi néni fuvolazenekarában szólózhattam Joplin The Entertainer című darabjában. A zenélés mellett vidám játékok, vetélkedők (sőt egy esti fürdőzés) is színesítették a tábor programját, ezért nem csoda, hogy ez a hét nagyon gyorsan elrepült.

Kajtár Kinga – fuvola, 2. osztály

hosszú volt, de nem igazán vettük észre. Amikor megérkeztünk, már várt egy bácsi a hotelből, aki elvitte a csomagok egy részét kocsival. Mi a megmaradt csomagjainkkal elindultunk gyalog a hotel felé. Én ugyanabba a szobába kerültem, mint tavaly, egy szaxofonos sráccal együtt. Nekünk, akik már voltunk itt, az első dolgunk volt, hogy üdvözljük a Balatont. Sok régi emlék tört fel belőlünk, és tudtuk, hogy ez is nagyon jó lesz. Nemsokára elmentünk ebédelni. Jó volt találkozni a rég nem látott pincérekkel és konyhásokkal. Ebéd után beosztottuk a kamaracsoportokat és egy kicsit zenéltünk is. Az első este viszonylag szolidan telt el, de azért nem kerültünk ágyban fél egy előtt. Másnap megérkezett Margit néni is. Ezzel a zenekar munkája is elkezdődött. A Rózsaszín Párducot játszottuk, ami nagyon tetszett mindenkinek. A próbák alatt voltak kisebb nézeteltérések köztünk és Margit néni között, de ezeket mindig sikerült megoldani. A próbák mindig jó hangulatban teltek, hála nekünk, fúvósoknak. Minden ebédnél észrevettük, hogy az idő előrehaladtával egyre barnább lett mindenki. Sokat fürödtünk a Balatonban. Nagyon jó volt az is. Dobáltuk egymást, fiúk a lányokat, vagy fordítva. Az elmúlt évekhez hasonlóan a

táborozókat csapatokba osztották, mondanom sem kell, a zseniális csapatversenyek miatt! Én voltam az egyik csapatvezető. Az elején úgy sejtettem, hogy utolsók leszünk, de a végén kellemesen csalódtam... Az éjszakák nagy része azzal telt el, a tanárok hogyan tudnak minket a saját ágyunkba terelni több, kevesebb sikerrel. Egyszer volt esti fürdés is, ami nem volt hosszabb öt percnél, mert megérkezett a vihar, de azért jó volt. Vasárnap Keszthelyre utaztunk vonattal és megnéztük a Festetics kastélyt. Mindenki nagyon jól érezte magát. A zárókoncertet az előző évhez hasonlóan sikerült elég komikussá tenni, mert a kamaradarabunkat egy kotta miatti kis incidensnek köszönhetően (nem én bénáztam) sikerült elröhögni. Szerintem a közönségnek így is tetszett. A Rózsaszín Párduc is nagyon jól sikerült. Az utolsó este felejthetetlen volt, mint mindig. Szívesen maradtunk volna még, de sajnos, muszáj volt hazamenni. Így elindultunk vissza a szürke Budapestre a szép és színes Balatonról. Útközben néhány kivétellel mindenki aludt. A Déli pályaudvaron elláttuk egymást jó tanácsokkal, puszikkal és mindenki ment haza kipihenni a tábor fáradalmait.

Amikor hazaértem hirtelen belém nyilallt, hogy vége van. Ez nagyon rossz érzés volt. Az már kevésbé, hogy végre alhattam. Rossz, hogy vége van, de az emlékek itt vannak velem és tudom, hogy a következő is legalább ilyen jó lesz, mint az ideai tábor volt.

Kertész István
kürt, 3. osztály

Ezen a nyáron első alkalommal voltam ebben a zenetáborban. Minden nap sok foglalkozáson vehettünk részt. Volt zongora, ahol négykezeseztem a testvéremmel és Csengével, valamint először kísértem fuviolistát, ami nagyon érdekes volt. Anna néni nagyon jó dolgokat talált ki a kézműveskedőknek. Ebben a táborban mindenki mosolygott és sok időt töltött zenéléssel.

Naszagyuk Szonja
zongora, 2. osztály

Először voltam az idén a szemesi táborban. Gondoltam, hogy jól fogom érezni magam, és nem is csalódtam, jövőre sem hagyom ki. Induláskor a Déliben a legtöbb táborozót nem ismertem még, de a hangszeréről sejtettem, hogy kikkel fogok nyaralni. Érkezéskor megkaptuk kényelmes kis szobáinkat. Igazán hercegnőknek éreztük magunkat fürdőszobás „luxuslakosztályainkban”. Az első három nap szép időnk volt, és fürödtünk a szálloda strandján. Aztán kirándultunk, kézműveskedtünk, este vetélkedtünk. Naponta többször gyakoroltunk a táborzáró koncertre. A vonósok, a fúvósok, külön a fuviolások. A zongoristák más hangszereket is kísértek, vagy négykezessel készültek. Mindenki együtt zenélt valakivel. A zárókoncert műsora igen változatos és vidám lett. Az utolsó darabon, a Rózsaszín Párducon mindnyájan jól szórakoztunk a szülőkkel. Nagyon jól éreztem magam!

Ambrus Róza
zongora 2. osztály

Az idén mentem először a balatonszemesi táborba. Két másik tábor is csalogatott ugyanerre az időszakra, de nem bántam meg, hogy ezt választottam.

Egy picit izgatott voltam, de szerencsére sok barátnőm, ismerősöm volt ott. A szállás nagyon tetszett, főleg az, hogy közvetlenül a Balaton parton volt, ahol az első három napban sokat fürödtünk. (Utána sajnos elromlott az idő.) Igaz, hogy én nem vagyok válogatós, de nekem nagyon ízlett az ennivaló és mindig jól laktam. Tanáraink gondoskodtak arról, hogy ne unatkozzunk: kamaraórák, zenekari próbák, duó próbák, zongorás próbák töltötték ki a napjainkat. Akármilyen hihetetlen, de még így is volt idő, hogy megnézzük a keszthelyi Festetics kastélyt. A nagy zenekarral egy híres filmzenét adtunk elő, a Rózsaszín párducot. Szerintem mindenkinek ez volt a kedvence, de nekem az összes többi darab is nagyon tetszett. Játszottunk Purcellt, Vivaldit, Mozartot, Bachot és még egy érdekes modern művet Maros Miklós zeneszerzőtől. A koncerten mindenki szerette volna előadni az összes produkcióját, de akkor lehet, hogy még mindig ott ülnénk. A táborban sok gyerekkel összebáratkoztam, és megismerkedtem más hangszeresekkel is. A tanárok végig türelmesek és kedvesek voltak, pedig igazán próbára tettük őket, főleg az esti lefekvések idején. Köszönöm, hogy ott lehettem.

Augusztus végén a kaposvári vonós táborban is részt vettem. Többen is mentünk tanárral, Ácsné Szily Éva néni növendékei közül, sőt, ott is Éva néni foglalkozott velünk, így nem éreztem magam nagyon egyedül. Ez egy igazán komoly „edzőtábor” volt, még a fürdőszobában is gyakoroltunk. Nagyon nagy élmény volt számomra a hatalmas tücsökzenekar, és a nagyok próbáit is szívesen hallgattuk. Jól esett, amikor anyukám meglátogatott, és meghallgatta a koncertet, amin egy Járdányi-duót játszottunk, utána pedig egy nagyot sétáltunk a gyönyörű városban. Bár voltak fárasztó napok, sok szép zenei élményem volt a nyáron, ami remélem, hogy erőt ad a tanévhez.

Dósa Csenge, hegedű 4. osztály

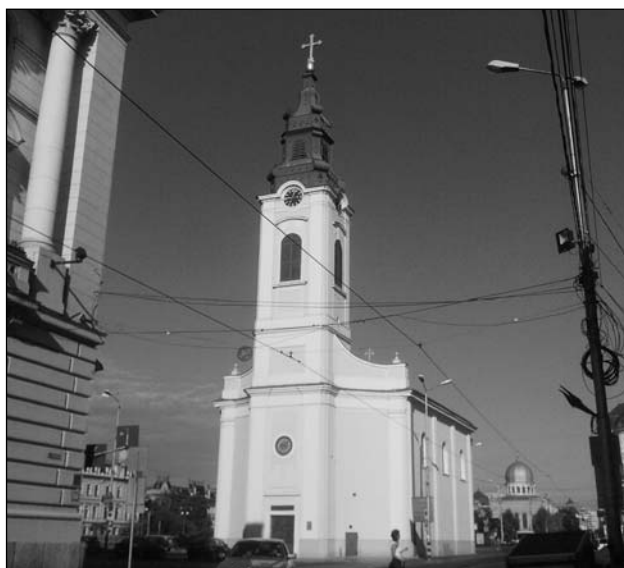
TÁBORRÓL

Ezen a nyáron a balatonszemesi iskolai tábor mellett a balassagyarmati nemzetközi zenei táborban is részt vettem. Balassagyarmaton a tíz nap alatt négy tanár foglalkozott velem: Eckhardt Gábor, Kerek Ferenc, Szokolay Balázs és Fenyő Gusztáv.

Az első napon minden növendék egy darabbal bemutatkozott, este pedig tanári koncert volt. A zongoraóráink a zeneiskolában voltak, ahol napi két óra gyakorlási időt is kaptunk. A tanuláson és a gyakorláson kívül múzeumban és templomban is jártunk. Egyik este Fenyő Gusztáv koncertjét hallottuk, ahol különböző szerzőktől játszott műveket. A tanár úr azt is elmondta egyik órán, hogy az összes Chopin művet játszotta.

Ebben a táborban a zongorázáson kívül énekelhettem kórusban is. A tábor zárókoncertjén egy Haydn és Bach művet játszottam. Nagyon jól éreztem magam.

Naszagyuk Júlia, zongora 4. osztály

A Szent László templom

Augusztus elején Nagyváradon, a Partiumi Keresztény Egyetemen mesterkurzust rendeztek hegedű, cselló, fuvola, oboa, klarinét, fagott és kürt hangszerekre. Körülbelül hatvan muzsikus volt együtt. A kürtöt Szilágyi Pálma tanárnő tanította. A kurzuson

TÁBORRA

mi (Megyery Marcell és én) voltunk a legfiatalabbak. A többiek főiskolások vagy diplomás kürtművészek voltak, akik nagyhírű zeneka-

A Sas palota

rokba készültek próbajátéokra. A legfontosabb dolgunk az volt, hogy felvegyük velük a „szakmai tempót” – a reggeli hangképzést és a napi több órás gyakorlást. A termék megszerzéséért kisebb háború folyt, mert aki későn kelt, annak nem jutott terem. Fújtunk ezért különböző raktárakban, gépházakban és a kazánházban is, de ez csak érdekesebbé tette az életünket. Jól esett nekünk, hogy az idősebbek befogadtak bennünket a csapatba. A szabadidőt is együtt töltöttük. A kurzus végén minden résztvevő koncerten adott elő egy ott tanult darabot.

Nagyváradon most voltunk először. Ady Kelet Párizsának hívta a várost. Szerintünk igaz volt. Éjjel nappal pezsgő város ez. Több nevezetességet is megnéztünk, többek közt a Püspöki Palotát, a Szent László templomot, a Zsinagógát és a Sas Palotát. A Szent László templomban láthattuk azt az orgonát, amelyen Michael Haydn és Dittersdorf több évig kántorkodott.

Ezen a héten rengeteget fejlődünk a hangszerjátékban, és nagyon élveztük, hogy együtt zenélhettünk és szórakozhattunk a „nagyokkal”.

Kertész István, kürt 3. osztály

Idén nyáron két zenei táborba is eljutottam. Az egyik Balassagyarmaton, a másik pedig Sárospatakon volt. Balassagyarmaton Eckhardt Gábor, Szokolay Balázs, Kerek Ferenc és Fenyő Gusztáv tanár urak tanítottak minket felváltva. Sokat segítettek technikai megoldásokban, a darabok részletes, aprólékos megformálásában és a kifejező, összefoglaló előadásmód megteremtésében. Az órák során érdekességeket tudtam meg a zeneszerzőkről, életükről, műveik háttéréről. Egymás óráinak látogatásaiból is sokat tanulhattunk. A délelőtti foglalkozásokat délután 2-4 órás kiadós gyakorlás követte, amiben sokszor bízattuk egymást régi és újdonsült barátnőimmal. Fárasztó munka volt, de látva az eredményét, mégsem éreztük terhesnek. Már ebben a táborban is foglalkoztam Haydn D-dúr zongoraversenyével (amit nagyrészt a nyár elején tanultam), melyet azután Sárospatakon a Crescendo con Spirito táborban gyakoroltam és fejlesztettem tovább Dominkó István tanár úrral. Élvezettel dolgoztam napról napra ezzel a szép és örömteli zeneművel. A kézzongorás kamara zenélés külön élmény volt számomra, ahol a zenekari szólamokat zongoratanárom, István bácsi játszotta. Ugyan a nagyzenekarral nem én adtam elő a darabot, de sikeres versenyzésemért szerepelhettem – legfiatalabb résztvevőként – a Zempléni Fesztiválhoz is tartozó táborzáró gálahangversenyen. Különleges élmény volt ez számomra és örültem, hogy a több hetes munkának ilyen eredménye is lett. Habár ebben a nemzetközi zenei táborban főként nálam idősebb fiatalok voltak a résztvevők, mi a gyerekcsoport tagjai is nagyon jól éreztük magunkat. A zongorázás mellett több érdekes programon vehettünk részt, (számháborúztunk, palacsintáztunk, moziban voltunk) és esténként jókat beszélgettünk István bácsi és felesége, Csilla néni vezetésével, életünk fontos kérdéseiről. Mindkét táborban sok érdekes hangversenyt hallhattam és sokat gazdagodtam élményekben és tudásban. Köszönöm mindazoknak, akik lehetővé tették ezt számomra, és tanáraimnak az odaadó, szeretetteljes foglalkozást.

Pálóczy Júlia, zongora I. tk.

Fuvola- és kürtkurzus

AZ ALAPFOKTÓL A FELSŐFOKIG

Neves vendégei voltak zeneiskolánknak október elején. Anton Koroljov (a Moszkvai Központi Zeneiskola tanára) és Gyöngyössy Zoltán (a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem docense) fuvolaművészek, akik a fuvolatanítás rejtelseibe avatták be az érdeklődőket. Prof. Hermann Ebner (a Graz-Oberschützen-i Zeneakadémia kürt tanára), Willi Schwaiger kürtművész (a salzburgi Mozarthaus Musikverein Zenekarának szólókürtöse), Könczei Áron kürtművész, Wágner Csaba barsonyművész (a berlini Staatsoper művészei) és iskolánk tanára Szilágyi Pálma (Apáczai díjas kürt művész-tanár) kürt tanároknak és ifjú kürtösöknek tartottak kurzust.

Zeneiskolánkban, 2009. október közepén, (9., 10. és 11-én) továbbképzést tartottunk fuvolatanárok számára. Nagyon érdekes, és komplex esemény volt, fuvolatanítás a kezdettől a legmagasabb szintű képzésig.

Én a Moszkvai Csajkovszkij Konzervatóriumban szereztem fuvolaművészi diplomámat. Régóta szerettem volna megismerni, és a kollégákkal is megismertetni a moszkvai alapfokú fuvolatanítás módszerét. Magyar Margit igazgatónő támogatott a megvalósításban. Sőt javasolta, hogy bővítsük ki a képzést egészen a felsőfokig.

Sikerült meghívunk Anton Koroljov fuvolaművészt, a Moszkvai Központi Zeneiskola fuvolatanárát az alapfokú tanítás bemutatására, és Gyöngyössy Zoltán fuvolaművészt, a Liszt

Ferenc Zeneművészeti Egyetem tanszékvezető helyettesét, a közép-, és felsőfok avatott szakértőjét.

Bízom benne, hogy ez a nagyon sűrű, koncerttel záruló három nap, minden pedagógus résztvevőnek nyújtott olyan élményeket, ébresztett új gondolatokat, adott esetleg ötleteket, amelyeket a továbbiakban beépíthetnek saját tanítási módszerükbe. A gyerekek pedig, akik részt vehettek a bemutató tanításokon, (bár valójában most nem elsősorban az ő teljesítményük, hanem a vendégtanárok reakciói voltak az izgalmasak), remélem, hogy jól érezték magukat, és talán sokáig emlékezni fognak az ott hallottakra.

Scholz Melinda fuvolatanár

A háromnapos fuvolakurzus zongorakíséréseként, a gyerekekkel együtt – egyfajta belső „szemlélőként” – vettem részt ebben a nagyon intenzív műhelymunkában.

Anton Koroljov fuvolaművész és Bagi Andrea korrepetítor

Gyöngyössy Zoltán fuvolaművész és Bagi Andrea

Willi Schwaiger tanít

Szilágyi Pálma tanít

Anton Koroljov, és Gyöngyössy Zoltán: két név, két ember, két lélek, két szív. Kétféle zenei ízlés, önmagában mégis mindegyik teljes és egész. Az ember akaratlanul is az összehasonlítás szűk szemüvegével van jelen; elfeledve azt, hogy a végén mindkettő összeér, mert a zene adja az eredendőt. Nagyon szeretek énekeseket és fúvós hangszereket kísérni, mert a légzéssel megteremtett hang természetes egyszerűséggel bontja ki a zenei frázisokat. És éppen ennek a természetesnek a megtalálása és kimunkálása a legnehezebb.

A zenei pálya örökké az útkeresésé. Az ál-

landó formálása és formálódása, mely folyamatos újragondolásra és újratemtésre hívja az alkotót és előadót. Ebben az útkeresésben a lelkesedésünkön túl a zene szeretete és belső hitünk kell, hogy vezessen! Hit abban, hogy a megtalált egyéni hangunk túlmutat a világ zaján, örök értéket teremtve! Ebben a keresésben, egyéni hangtalálásban és ráhangolódásban a kurzust tartó tanárok szellemi irányítóink voltak! Köszönjük mindannyiunkat gazdagító munkájukat!

Bagi Andrea
zongoratanár, korrepetítor

A kürtkurzus résztvevői, bal szélén Hermann Ebner kürt professzor és Szilágyi Pálma kürt művész-tanár

Vékony Ildikó (1963–2009. október 3.)
 cimbalomművész, iskolánk cimbalomtanára (2008–) volt.
 A Józsefvárosi Zeneiskolában 15 éven át nevelte
 a cimbalom szeretetére növendékeit
 és vezette a tanárjelöltek munkáját.
 Művészként együtt dolgozott
 a magyar és az európai előadóművészet
 és kortárs zeneszerzés legkiemelkedőbb alakjaival.

...nem tudunk szólni.
 pedig szólni, kiáltani kellett volna
 ....elég.

De miből is lett volna elég?
 a mindennapok hegyeinek mászásából?
 a szellem hegyeinek megismeréséből?
 a féktelen örömmel megélt természettel teli találkozásokból?
 az élet teljessége felé törekvésből?
 Csak nekünk nehéz e percekben.
 Hinni kell abban, hogy így megélt éveid, a teljes boldogságot adták Neked.
 E boldogság és teljesség birtokosaként tudtál olyan tanár lenni,
 aki az első pillanatban hódítja meg a rábízott tanítványt.
 De a belőled sugárzó életöröm és harmónia kollégáidat is belátásra, megértésre készítette.
 Érzékenységeddel mindig megtaláltad a megfelelő hangsúlyt zenében és szavakban.
 Nagy feladatot hagytál ránk. El kell engedjünk,
 miközben meg kell tudnunk őrizni szellemi hagyatékod.
 Ma emlékezni, fejet hajtani jöttünk. Emlékeink még élénkek, erősek.
 Néha fájdalmasak, vagy humorosak.
 A kérdés csak az, meddig tudjuk éltetni ezt az emlékezetet?
 Ezért ma nemcsak azt kell elmondanunk egymásnak milyen volt Veled,
 hanem azt is milyen lesz.

„Mert mindent itt kell hagyni
 mert minden elhagy egyszer
 vígságot csak a perc ád
 a múlás vonulását tarka függöny takarja
 de már a másik percben
 a rácsodálkozás él
 örökre távozóra”

...és e rácsodálkozás őrizzen Téged örökre Ildikó. Isten Veled!

A tantestület nevében búcsúzott Magyar Margit 2009. október 31-én
 az Eötvös 10 Közösségi Házban tartott megemlékezésen.
 (az idézet Weöres Sándor Kézírástól könyvének részlete)
www.vekonyildiko.hu